

Szünóra.

Szeleburdi feleletek az iskolában.

A kutya bordái alkotják a mellkast és abban a kényelmesebb (kényesebb) részek foglalnak helyet.

Az egyiptomiak hatalmas gúlákat építettek és itt rejtették el a múmiájukat (ide temették halottaikat.)

Az igazságügyi miniszter a vallás- és közoktatásügyi miniszterrel karonfogva (karöltve) végzi dolgát.

Az elefántnak óriási agancsai vannak és ezekkel kapaszkodik a fára. Póstyén fürdő csúsz- és kőszvénybányáiról nevezetes. (Csúsz- és kőszvénybántalmakat gyógyít.)

Erdélyben nagyban virágzik a medve, hiúz és a borz, ezenkívül kendert is termelnek.

A könyv elmondja, hogy a régi magyarok még királyaikat is lóháton választották. A kis leány felel: „A ló ezenkívül még királyválasztásra is használható.”

†

Elhúnyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
10. Joneyk Katalin Leonia	62	39	Bp. Gyerm. kórh.	okt. 20.
11. Ivainszki Paula Bonavent.	51	30	Gyöngyös kórh.	nov. 9.
12. Stolár Borbála Dominika	57	34	Eger	nov. 10.
13. Haase Márta Alfonza	65	45	Bp. Gyerm. kórh.	nov. 13.
14. Berghold Borbála Zitta	32	11	Eger	nov. 28.
15. Csécsy Róza Ágota	74	54	Bp. Sz. Teréz int.	dec. 30.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM.

1928.

2. SZÁM

TARTALOM: A Szeretet Leányának élete szigorú élet. — Szent Vince iskolájában. A Társulat tagjainak kölcsönös egyetértéséről. — A betegek. II. Erkölcsi tekintetben hogyan bánjunk a betegekkel. — Az Úr házában ékessége. 5. Az oltár maga. 6. Az oltárterítők. — Érnek a kalászkok szent hivatásunk mezején. 1. Adj nekünk, Uram, csodákat és Szenteket! 2. Kis leányok néger internátusa Kongóban. — Etienne Keresztelő János. 3. Dicső napok, súlyos napok. (Folyt.) — Kérdések - Feleletek. A nővérek alávésék-e magukat orvosi műtétnek? — A tanítónővérek figyelmébe! — Szünórák: Tülbuzgóság.

A szeretet leányának élete szigorú élet.

A bőjti időszakban vagyunk. Az Egyház elhagyja az örömteljes *Alleluját*, a bűnbánat színébe öltözik és a szentmisében mindennap ismételi: *Uram, ne a mi vétkeink szerint cselekedjél velünk!* Hozzánk pedig szüntelenül így szól: *Tartsatok bűnbánatot!*

Ezt a felszólítást húsvétig ismétli. Ezzel szólít fel bennünket arra, hogy önmegtagadással készüljünk a lelki feláldozásra. A nagyböjt tehát a bűnbánat ideje.

Őnök, a Szeretet Leányai, elsőben hallják meg ezt az intő szótatot, hiszen Gyümölcsajtó Boldogasszony ünnepén (ez évben március 25.-án.) megújítják szent kötelezett-ségeiket. A szent fogadalmakkal pedig egész lényüket az Úrnak áldozzák föl. Azért ezeket legtalálébban az öszö-vetségi áldozatokhoz hasonlítják, mint amelyekben az áldozati tárgyat teljesen fölemésztette a tűz.

Fogadalmak. tényleg megragadják önöket és áldozatok gyanánt vetik oda annak lábaihoz, akit osztályrészül választottak. A szent fogadalmak megfosztják önöket a föld javaitól; testüket az Úrnak szentelik; még lényük legbensejébe is behatolnak és akaratukat ragadják meg, hogy feláldozzák Istennek. Még tovább is mennek a szent fogadalmak: egyéni hajlamaikat és vágyaikat is a szegény betegek lelki-testi szolgálatára áldozzák fel, azaz olyasmire, ami ellenkezik a természettel.

Erre a teljes feláldozásra volna-e alkalmasabb idő, mint március 25-e? Hiszen az Isten Fia ezen a napon kezdte meg megváltásunk nagy művét, elhagyván az eget és bezárkózáván Mária szűzi méhébe, hogy hozzánk hasonló emberré tegyen. E szent napon a nagybőjt nagyobb fele mögöttünk van már, és lelkünket a böjti időszak követelte önmegtagadásokkal készítettük elő erre a fontos cselekményre. Mit mondok: csak a böjti időszak? Nem csak ez, hanem a Szeretet Leányának egész élete követeli az önmegtagadást, mert Krisztus életéhez hasonlóan, *crux et martyrium*, azaz kereszt és vértanuság legyen az ő élete is.

Szögezzük le mindenekelőtt, hogy nem is ember az, aki természete minden szeszélyének szabadfolyást enged, és az önmegtagadás nem más, mint ezek megfékezése. Annál kevésbbé érdemli meg a keresztény nevet az, aki nem tud önmagának parancsolni; mert: *akik Krisztuséi, testüket megfeszítették a vétkekkel és kívánságokkal együtt.* (Galat. 5, 24.)

De mit mondjak azokról, akik mindent elhagytak: világot, családot, földi örömeiket, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak szenteljék magukat? Rájuk nézve nem volna-e szégyenletes dolog, ha idelent, azaz a földi gyönyörök élvezetében keresnék boldogságukat? A Szeretet Leányának tehát minden egyes napja a szigorú vezeklés pecsétjét hordozza magán: dicső Anyjuk példájára, akire március 25-e olyan nagyon emlékeztet minket. A nemzetek Apostolával együtt ő is azt tartja: *Ha tehát megvan az elede-lünk és ruházatunk, érijük be azzal.* (Tim. 6, 8.)

Ne bizzunk az emberi természetben! Kerül az mindent, ami szenvedést okoz neki, és csak azt keresi, ami neki hizeleg. A Szeretet Leányának élete szigorú élet. Szigorú a négyőrai fölkelés, sőt ez az első önmegtagadása sokszor fölér sok egyébbel! Szigorúak áhítatgyakorlatai, mert szent Vince, és nem a mai modern áhítatok szerint igazodnak. Szigorú a munkás élete; ez az ő szőrruhája és vezeklő öve. Szigorú az étkezése, mert ételben és italban egészen a Társulat szokásaihoz kell alkalmazkodnia. Szigorúak szabályai, mert reggeltől estig azok foglya. Szigorú egész társulati élete, és pedig oly szigorú, hogy éjjel-nappal egyetlen szabad percet sem enged neki. Közös hálótermet jelöl ki számára s közös rekreációra hívja, amelyből nem szabad kivonnia magát. Szigorú az engedelmissége, mert az egész nap folyamán megtöri önakaratát, és ebben Isten akaratát kell látnia. Még vonzalmi, hajlamai is szigorúak, mert minden földi dologtól meg kell válnia, s egyedül Istenhez ragaszkodnia.

S ehelyütt ki kell térnem az 505. kánonpontra is. A szolgáló-nővérek időszakos változtatása ezentúl még teljesebb megváltást kíván majd önöktől, mint a múltban. Intézkedések beléletét rendszerint az tette széppé és vonzóvá, hogy — mindegyik egy-egy kisebb vagy nagyobb családot alkotva, — a lelkek és szívek együttérzését élvezték a nővérek, s ezt szent Vince is a Társulatok Paradicsomának nevezte. Szép, szép volt ez, de mégis, néha nem túlságosan természetes-e? És lám, mit tett a jó Isten! Hogy lelküket a tökéletesség magasabb fokára emelje, még szigorúbb megváltást kíván önöktől. Azért elválasztotta az anyát leányaitól és ezzel széjjeltépte azokat az édes kapcsolatokat, amelyek társházaik boldogságát alkották. Kemény áldozat volt ez és ezentúl sokkal szigorúbb megváltásra kötelezi önöket. De a jó Isten megáldja érte, és a Szeretet Leányának élete ezzel is sokkal fenköltebb és még szebb lett.

Másrészről az új szolgáló-nővérrel együtt lassan-lassan ismét megkezdődik a családi élet. A szívek megér-

tésének szálaí újból kapcsolódnak. Megismerik és megszeretik egymást, és a múlt idők örömei ismét visszatérnek. De a csapás megtörtént, az áldozatot meghozták... amíg ismét meg nem újul.

Fontos tehát, hogy a Szeretet Leánya magasra emelt tekintettel és szívvel menjen át e földi léten, szent Pállal ismételve: „Örökös hajlékunk a mennyben vagyon.“ A Szeretet Leányai ugyancsak szent Pállal: *józanok, okosak, erősek a hitben, szeretetben és béketűrésben, várva a boldog reményt és a nagy Isten, a mi Üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőségének eljövételét.* (Tit. 2, 2. 13.)

Ezt a kegyelmet nyerve ki számukra szent fogadalmak megújítása napján a Boldogságos Szűz Mária.

Cazot Emil

a m. t. m. á. igazgató.

Szent Vince Iskolájában.

(Olvassuk el 1643 április 26-án tartott konferenciáját.)

A Társulat tagjainak kölcsönös egyetértéséről.

Az egyetértés szüksége. — Egyike ez a legfontosabb témának. A Társulat alapja ez és fennmaradásának lényeges eszköze. Még a természeti dolgokat is az egység tartja fenn. Ha a gránittömb molekulái szétesnének, az egész egy porhalmazná válnék. A tenger végtelensége egyes, összetartó vízcseppekből van összetéve. A jó Isten azt akarta, hogy minden teremtetett dolgot az egyesítés tartson össze.

Igy van ez minden társulattal vagy társulással is. S ha megfigyeljük az emberi testet, annak egyes szerveiben is csodálatos összhangot és összműködést látunk. Ily tö-

kéletes összhang kell a Társulat fennmaradásához is. Egyetértés, összetartás kell ahhoz, hogy kifejtthesse az isteni Gondviselés megszabta működését és hivatási életét. Egyetértés, összetartás kell, hogy benne minden egyes lélek és maga az egész Társulat is eredményesen munkálkodhassék.

Enélkül szeretet sem lehet közöttük, mert a szeretet az a titokzatos kapocs, mely a három isteni személyt egybefűzi és amellyel egyetlen, isteni életet élnek. Nos, ha az istenségben a szeretet az egység titokzatos kapcsa, kitágítva és reánk alkalmazva ezt a titkot: *úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát odaadta,* (Jén. 3,16) hogy a bűn által szétválasztott lelkeket egyesítse az ő szeretetében. Sőt ismertetőjelet is kapcsolt hozzá, amit a szeretett Tanítvány ilyképen fejez ki: *Ha valaki azt mondja, hogy: szeretem az Istent és felebarátját gyűlöli, az hazug.* (I. Ján. 4,20.) Ebből pedig következik, hogy az, aki ugyan jó egyetértésben él valamennyivel, de hacsak egy nővérrrel is egyenetlenkedik, nem szereti Isten sem. Mit érnének imái, áldozatai, szentáldozásai, ha szívében ezt az idegenkedést ápolná? És hogyan ismerhetné el leányának a Szeplőtelen, ha oly kevéssé törekszik az ő lelkületét el-sajálítani?

Lássuk, mit tett az Üdvözítő, hogy egyetértést teremtsen közöttünk: a vérét adta oda, hogy összekötő cementté legyen. Boldog az a lélek, aki minden kínálkozó alkalmal összekötő cementül szolgál meghasonlott társnői között! Többet tesz ezzel a Társulatban, mintsem gondolná. S ellenkezőleg: aki egyenetlenségben él, az kígyót nevel a család kebelén, amely előbb vagy utóbb nagy pusztítást visz benne végbe, befelé is, kifelé is. Sokszor már egy-egy szó, egy-egy bizalmas közlés, egy-egy bizalmatlan cselekedet is nagyon rossz hatással lehet azokra, akik látják vagy hallják.

És ha még világiak is észreveszik, akkor még sokkal nagyobb a baj. Szent Vince azt mondja a fentemlített konferenciában: „Azok, kik azt észreveszik és rajta megbot-

ránkoznak, nemcsak azt híresztelik, hogy N. és N. nővérek adtak szavaikkal rossz példát, hanem azt mondják: lám, ilyenek a Szeretet Leányai! És így egy-két viszálykodó nővér miatt szenved és botrányköül szolgál az egész Társulat.“

Azért, aki ebben a tekintetben vétett volna, ismerje el hibáját és igyekezzék jóvátenni azzal, hogy mindenkinek épülésére szolgál. Még abban az esetben is, ha társnője vétett volna ellene, nálánál nagyobb hibát követne el az, aki olyanok előtt fedné föl a bajt, akik ügysem orvosolhatják. Ha jelentős a dolog, tudják, kihez fordulhatnak. Ha pedig jelentéktelen, gondoljanak a jó mennyei Atyára, aki szintén elviseli nővéritüket, és éljenek békességben Istennel és vele.

Az egyetértés eszközei. — Legfontosabb az Isten szeretete, az alázat és önmegtagadás. Ha szeretik a jó Istent, — hisz tudjuk a főparancsolatot, — szeretik felebarátjukat is. Kerülik a hidegséget annak irányában, akit ő szeret s akivel a szentáldozásban egyesül. Ha tehát mi elfordulunk tőle, következésképpen elfordulna önöktől és elvonná tőlük kegyelmeit.

És ha szeretik Társulatukat, akkor megértik, hogy felvirágzását csak az egyetértés mozdíthatja elő. Minden oly tag, aki benne a viszálykodás okozója, beteg testrés és veszélyes a többire, mert baja továbbterjedhet. Ha ellenkezőleg, látják, mennyi jónak forrása a jó egyetértés, semmibe sem veszik majd az áldozatokat, amelyeket annak megőrzéséért meg kell hozniok.

Mi hasznot is méríthetnek a nézeteikhez való ragaszkodásból, önszeretetük eme kielégítéséből, abból a bizonyos értelemben való uralkodásukból, ha emellett olyan nagy bajt okoztak, amilyen az engedetlenség? Nem tudják-e, hogy éppen nem az ilyen meg ilyen eljárás biztosítja majd munkáik sikerét, hanem a jó Isten kegyelme, amely szent akaratának teljesítéséhez kapcsolódik?

Nem kell azért mindent a vak kockázatra bízniok, hanem alázatban keressék az isteni világosságot. Ha el-

eltérnek egymástól nézeteik, ízlésük, ha különbözőképpen ítélik meg az egyes dolgokat, imádkozzanak. Bizzák az az ügyet jó Angyalukra, hogy elvigye Máriához. Meglátják majd, milyen szépen elsímul minden Isten nagyobb dicsőségére, a szívek, lelkek és akaratok még nagyobb egyességére, s mindkét fél sokkal nagyobb megelégedésére, mint amit pörlekedésükkel, hidegségükkel, némaságukkal elérhettek volna.

Társulatunknak azt a szép szokását, hogy „legkésőbb este, lefekvés előtt“ béküljenek ki, áhítatos tisztelettel tart-suk be. Tudnunk kell bocsánatot kérni, ebben társnönket megelőzni és minden lehető eszközzel visszaállítani az egyetértést, beismervén hibás voltunkat és szeretetteljes előzékenységgel megkönnyítvén nővértársunk közeledését.

És amikor megteszik alázatos lépésüket, ne azzal a kívánsággal tegyék, hogy nézetüket mégis érvényesítsék. Ha nem előljárók, ne is gondoljanak többé másra, mint a szeretetre. Legyenek meggyőződve, hogy még a látszólag legméltányosabb és legigazságosabb dolog sem lehet jó, ha meghasonlást okoz.

Mindent ell kell követnünk a szeretet megőrzésére és mindegyikünk legyen készen feláldozni érte mindent, ami hatalmában áll: kielégítésünket, egyéni nézeteinket és ítéletünket. Ezek árán az eget vásárolhatjuk meg magunknak.

Ne gondolják, hogy rosszat tesznek azzal, ha előljáróikkal szeretettel közlik az esetleg előforduló egyenetlenségeket, nézeteltéréseket. Ők atyáik, anyáik; csak az önök és a Társulat javát óhajtják és azt, hogy Isten uralkodjék bennük. Az Isten választotta szócsövön keresztül egy szó is sokat ér. De alázattal és szeretettel adják elő a dolgot, miután előbb imádkoztak erre a szándéokra és mindenlehető megkíséreltek már a bajok orvoslására, különösen, ha saját személyükről van szó.

Óvakodjanak minden hamis külön barátkozástól. Ezek a Társulat rovására keletkeznek, mert majdnem mindig egyes tagok meghasonlásával végződnek. Egyességük úgy előljáróikkal, mint valamennyi nővértársukkal Istenben

gyökerezzék a szent szabály és az engedelmesség megtartásában. A jó Isten ezt az egyetértést áldja meg és teszi termékennyé. Ezt keresi közöttünk. S ez az egyetértés olyan mértékben lesz meg bennünk, amily mértékben gyarapszik lelkünkben Jézus és Mária szeretete.

Nagyontisztelendő anyánk.

A betegek.

II. Erkölcsi tekintetben hogyan bánjunk a betegekkel.

Bármily ügyes legyen is egy ápoló-nővér, nagyon tökéletlen munkát végez, ha a beteg erkölcsi életét figyelmen kívül hagyja.

(Nagyontisztelendő Inchelein (Enslén) anyától.)

Fenti szavakat fontolja meg jól minden betegápolással foglalkozó nővér, mert az egészség helyreállításában igen fontos szerepet játszik a beteg erkölcsi élete. Ennek figyelembe vétele már magának az orvosnak is lelkiismeretbeli kötelessége, hiszen enélkül a legtöbb gyógyszer hatástalan volna a betegre.

Mindamellettt őrizkedünk, nehogy helytelenül ítéljük meg a ránk bízott betegeket, és nehogy csupán a képzelet vagy az idegek játékanak tulajdonítsuk szenvedéseiket, olyan bizonyos megvetéssel, ahogyan az ilyesmit rendszerint kezelik. Lehet, hogy bizonyos mértékben így is áll a dolog. Mégis, akik ismerjük az erkölcsi élet hatását a szervezetre, nagy tapintattal fogjunk hozzá a baj orvoslásához, s ezzel Üdvözítőnk szenvedő tagjainak gyámolításához. Lehetnek ugyan rajtuk tökéletlenségek, fizikai és erkölcsi rendtelenségek és gyengeségek; mindez a bűnbeesés következménye.

A jellem, vagy természet. — Minden egyénnek megvan a maga jelleme; az különbözteti őt meg a többi egyéntől. A nevelés és az erény munkájával mindenestre tökéletesíthető valakinek természete, de teljes átalakítása — kivált bizonyos koron túl. — már csaknem lehetetlen. A jellem pedig igen sok tekintetben a véralkattól függ. Más a vérmes, más az epés, a melankólikus és a flegmatikus véralkat. Az ilyen vagy olyan véralkatúak hiába akarnának teljesen megváltozni, hacsak a természetfölötti kegyelem segítségével nem. De még akkor sem érhetik el benyomásaik, hajlamaik, vágyaik kicserélődését.

Annál kevésbbé vállalkozunk rá mi, kedves nővéreim, hogy betegeink természetét tetszésünk szerint alakíthassuk át. Ne várjuk például a melankólikus természetű betegétől, hogy a vérmesnek lelkesedésével, elragadtatásával örüljön valaminek. Ez ismét nem lehet hasonló a flegmatikushoz, érzelmeinek és meghatottságának kifejezéseiben; viszont pedig ez utóbbi sem érezheti magában az előbbinek lelki rezgéseit és felindulásait.

Sohase ítéljük meg tehát azokat, akikkel együtt élünk, mert nem tudhatjuk, mekkora adag erényt gyakorolnak minden esetben. Egyedül csak a jó Isten tudja, ki mennyire törekszik önuralomra, és mi van a szíve mélyén. Találkozunk majd természetükből kifolyólag szelíd, jólelkű, megférhető egyénekkkel; ezekkel könnyű az élet. Mások viszont hevesek és ingerlékenyek.

Vessünk számot betegeink természetével és véralkatával. — Nos, mihelyt gondjainkba vesszük betegeinket, első kötelességeink egyike, hogy megfigyeljük természetüket és jellemüket, hogy eszerint igazodhassunk ápolásukkal. Enélkül, — ha mindegyikkel egyformán akarnánk elbánni, — nagy szenvedést okozhatnánk nekik. Kérjük a Szentlélek Úristentől azt a tapintatot, amellyel majd el kell járunk. Azt se feledjük, hogy maga a betegség is sokszor megváltoztatja a természetet. Erről könnyen meggyőződhetünk, ha kissé megfigyeljük betegeinket.

Találkozunk majd betegekkel, akik bátrak, elszántak és erélyesek. Szinte többre vállalkoznak, mint amennyire képesek. Mások minden erkölcsi erő hiányában sínylődnének. Ezeknek folytonos biztatás kell, hogy teljesen el ne veszítsék bátorságukat. Akik annyira csüggedtek, hogy maguktól nem bírnak felülemelkedni, azoknál az ápolónőnek kell őket egy-egy alkalmas, jó szóval fölemelni, megerősíteni, bizalmukat visszaadni, szívüket kitágítani, lelküket megnyugtatni.

Milyen bánásmódot igényelnek a különféle betegségekben sínylődők? — A legtöbb, ápolással foglalkozó nővér nem tudja még, milyen hátrányos befolyással lehet maga a betegség is a szenvedőnek jellemére. Azért nem is veszi számba.

A *krónikus* bajok nyugtalanná, sötétlelkűvé, önzővé teszik az embert.

A *bénultak* hamar elérzékenyülnek és könnyen sírnak. Azért lehetőleg ne ellenkezzünk velük és megható dolgokról se beszéljünk előttük.

Ugyanígy bánjunk a *szívujajásokkal* is, akiket sokszor bánt a halál gondolata. Erről gyakran beszélnek is, nem szeretnek egyedül lenni és azt szeretnék, ha ápolójuk állandóan mellettük volna.

A *csúzosok és köszvényesek* mindig azoktól a kínoktól rettegnek, amiket ágyuk vagy karosszékük legcsekélyebb rázkódása is okozhat nekik. Azért óvatosan közeledjünk hozzájuk és szelíd, könnyű kézzel ápoljuk őket.

A *máj- és gyomorujajások* rendszerint komorak, szomorúak. Viseljük el őket és igyekezzünk, hogy gondolataikat eltereljük betegségüktől.

A *tüdőujajások* csalódásban ringatja magát és annál ábrándosabb terveket kovácsol meggyógyulása esetére, minél inkább közeledik a véghez. Az ételben válogatós, ízlésében állhatatlan. Délben már nem eszi meg azt, amit reggel kért. Legyünk részvétellel iránta, és sok türelemmel legyünk hozzá.

Más bánásmódot igényelnek bizonyos *vérszegények*, akiknek a nyugaalom meghatározott ideje után mérsékelt és fokozódó mozgási gyakorlatokkal kell visszaszerezniök elveszett erejüket, s pedig leginkább a szabad levegőn. Ezeket sétára, a kertben való tartózkodásra kell unszalnunk, annélkül mégis, hogy túlságosan kifárasztanók őket.

Az ijedség és félelmes dolgok szemlélete — különösen a gyenge, ideges *gyermekeknél*, — rángatózást, epilepsziát és vitustáncot okozhat.

Ne ellenkezzünk a beteggel, hacsak egészségi állapota ezt meg nem kívánja. — De még ezt a kis lemondást is oly módon kell megkívánnunk, amint azt természetük megengedi. Egyesekkel csak lassan-lassan értethetjük meg, mi árt vagy használ nekik. Másokkal ismét határozottabban léphetünk föl. De valamennyi iránt szelíd elnézéssel kell lennünk és nem egyéni benyomásaink szerint cselekednünk. Önmagunkat el kell ilyenkor felednünk úgy fizikai, mint erkölcsi értelemben.

Sok erény kell ahhoz, hogy valaki jó betegápoló legyen. De Üdvözítőnk segítségére van azoknak, akik öérettel dolgoznak. Mennyi jót tehetünk ilyformán az ő szenvedő tagjaival! S mennyi hibájukat előzhetjük meg! Hogyan gyarapíthatjuk hitüket azzal, hogy mindenkor természetfölötti indítóokokból cselekszünk előttük; hogy a felebaráti szeretet példaképei leszünk azzal, hogy önmagunkról lemondva, teljesen nekik adjuk oda magunkat. Egy-egy alkalomszerű jó szó vagy jó tanács sokszor többet használ nekik, mint az orvosság!

De azt is tudniok kell, hogy ellenkezésekkel sokszor súlyosbítjuk a beteg baját. Éppoly felelősek vagyunk tehát ezért is, — ha önmegtagadatlanságból avagy oktalan-ságból tesszük, — mint, ha hanyagságból elmulasztanók az előírt gyógyszer beadását, a kötözést vagy a betegek felügyeletét.

Gondoljunk sokszor erre a felelősségre, hogy önfelál-

dozásunk növekedjék. Ilyformán — amíg betegeinket ápolgatjuk, — az erényekben is előrehaladunk, nekik épülésükre, s a jó Isten nagyobb dicsőségére válunk.

Különös esetekben hogyan bánjunk a betegekkel.

Ingerült betegek. — Ne csodálkozzunk betegeink különös kedélyhangulatain. Az ingerültekkel szemben sohasé legyünk viszont ingerültek. Ne érezlessük velük, hogy fáj a viselkedésük. Ne mutatkozzunk állhatatlanoknak. Jószággal és szelídséggel nyerjük meg őket, mintha észre sem vennők gyanakodó, bizalmasan voltukat. Ellenkezőleg, nyílt, vidám, csupa szív viselkedésünkkel oszlassuk el bennük ezeket a kellemetlen érzéseket. Ne izgassuk őket olyan ápolási szolgálattal, amik iránt éppen heves ellenkezést tanusítanak. Kellő önuralommal nézzük el heves kitöréseiket. Legyünk türelmesek, ne válaszoljunk, ne tegyünk nekik szemrehányást, s ha valami megjegyzést kell tennünk, ne ilyenkor történjék az.

Kérjük szent Angyalunkat, hogy mellettünk maradjon és sugallja, mit s hogyan tegyünk. Ne öntsünk olajat a tűzre és inkább várjunk, semhogy még jobban elmérgesítsük a sebet. Minél inkább mentegődzik a nővér s védelmezi igazát, annál izgatottabb lesz a beteg.

Ha betegeink mások iránt érzett neheztelésükről beszélnek velünk, legyünk ilyenkor nagyon tartózkodók. Fejezzük ki néhány szóval részvétünket, de szeretetet áruljunk el a másik fél iránt is. Érezze ki szavainkból a beteg, hogy — ámbár szomorít bennünket bánata és vele együtt szenvedünk, — mindamellet bárki más iránt is szeretettel viseltetünk. Ilymódon majd uralmat nyerünk fölötte.

Ne hatoljunk be családi ügyeikbe és összekülönbözéseik alkalmával ne vállaljuk a bíraskodást. Ezzel sok kellemetlenséget okozhatunk úgy sajátmagunknak, mint a Társulatnak is. Elégedjünk meg hivatási szerepünkkel; érezzék a betegek szívünk jóságának tényeit, de okosak

legyünk szavainkban. Amíg ápoljuk őket, ne ereszkedjünk hosszas társalgásba, hiszen jól tudjuk, mit kíván erre nézve szent szabályunk.

Szerencsétlen betegek. — Vannak szerencsétlen betegeink is; szegény családapák vagy anyák, fiatal leányok és fiatal emberek, akiket összetört a fájdalom, s erkölcsileg még jobban szenvednek, mint betegségükből kifolyólag. Ezekhez különösen jók legyünk, de mégis minden túlzás nélkül. Nyissuk meg lelküket a reménységnek. Boldogok lehetnének, ha lassan-lassan Üdvözítőnk felé terelhetnők őket! De ehhez nagy okosság szükséges ám!

Az ingerült betegekkel ne sokat beszéljünk az Üdvözítő jóságáról, szeretetéről; kivált akkor ne, amikor rossz kedélyhangulatuk miatt úgysem képesek azt megérteni. Csak káromlást és átkozódást válthatnánk ki ezzel belőlük, s botrányára lennének a többieknek.

A szerencsétlen betegekkel szemben már könnyebb a helyzetünk, de még itt is sok tapintatra és okosságra van szükségünk. Ha szomorúságuk oka az ő nagy szegénységük, ha mindig azon jár az eszük, hogy nem gondoskodhatnak kellőképen családjuk szükségleteiről, ha a bizonytalan jövő gondoljai gyötrik őket és az a lesújtó tudat, hogy még ők is terhére lesznek szegény hozzátartozóiknak; ilyenkor ne a szegénység és a megválás szépségeiről és lelki előnyeiről beszéljünk nekik, mint valami szerzetesnőknek. Vezessük őket szelíden az isteni Gondviselés karjaiba, hogy rábizzák magukat a jó mennyei Atyára, aki eddig is gondoskodott róluk és a jövőben is majd gondjukat viseli. Így majd lassan-lassan édes békével, bizalommal, vidámsággal és Istenre hagyatkozással telik meg a lelkük.

Vigyázzunk, nehogy kellemetlen dolgokat hozzunk emlékezetükbe. Legyünk az isteni Nap sugarai, amelyek a szükséghez képest kinek-kinek kitágítják a szívét, vídamságot, erőt öntenek belé. Bátorságra van szükségük, hogy akarjanak élni. Ilyformán — anélkül, hogy tudnók, —

az isteni akarat teljesítésére segítjük őket, ami abban áll, hogy elviselik az élet nehézségeit. Ó, Istenem! mennyi a nélkülözés és benső gyötrődés közöttük! Mennyi vezeklés és elégtétel folyik le kórházainkban!

Használjuk föl, aknázzuk ki mindezt Isten nagyobb dicsőségére és a lelkek javára. Azok helyett, akiknek eszébe sem jut följánlani szenvedéseiket, de még azok helyett is, akik nem is akarnák ezt megtenni, mi ajánljuk fel és egyesítsük az Úr Jézuséval mindazon szenvedéseket, amelyeknek szemtanúi vagyunk. Tegyük őket bizonyos értelemben a magunkévá, és a jó Isten számontartja majd jóakaratainkat.

Gőgös és követelődző betegek. — Másféle betegeink is lesznek még, s ezeknek elviselése bensőleg talán még sokkal nehezebb; ezek a gőgös és követelődző betegek. Ó, mennyire segítenek ezek bennünket az alázatosság gyakorlásában! Tekintsük csak az ilyenekben urainkat, és szolgáljunk nekik ilyenkor alárendelt lelkülettel. Gondoljunk a jó Istenre, aki szüntelenül lát bennünket, megfigyeli minden mozdulatunkat és égi jutalmat ígér elsőbben nekünk, s azonkívül sok kegyelmet e szerencsétlenek üdvösségének megszerzésére is.

Tudják-e, nővéreim, hogy már betegségük miatt is nagy részvéttel van irántuk a jó Isten? Hiszen szenvedésük hasonlóvá tette őket ahhoz, aki értük kínhalált szenvedett, s azért akart maga is szenvedni, hogy részvéttel lehessen a szenvedők irányában.

Legyünk tehát mi is részvéttel azok iránt, akik rosszul szenvednek. Üdvözítőnk jó és irgalmas szívet vár el tőlünk.

Közönyös betegek. — Találunk ismét betegeket, akikre semmi sincs kellő hatással. Ápoltatják magukat és ők maguk kényelemben élnek. A fő, hogy ne ítéljük el az ilyeneket, mert hiszen tévedhetnénk is megítélésükben. Kár is volna emiatt kockáztatnunk munkáink érdemét.

Hiszen az ítéletessel talán sokkal nagyobb hibát követelhethnénk el, mint az, aki talán kissé lanyha, rosszul nevelt és közömbös. Szeretettel bátorítsuk őt, hogy uralkodjék magán. Tűzzünk valami határozott életcélt elébe.

Betegeinket vidámsággal, tisztasággal, bizonyos előzékenységgel környezzük. Érezzék, hogy igazán mindenben csak a javukat akarjuk, hogy ápolásukat nem tekintjük amolyan terhes feladatnak, és hogy az ő viselkedésük irányunkban egyáltalán nem befolyásolja a miénket az ő irányukban. Ne mulasszuk el, bizonyos előzékenységgel könnyebbíteni helyzetükön. Oly jól esik az ilyesmi a szenvedőnek! Ne várjuk, hogy mindig kérje, amire szüksége van; lássuk meg már eleve. Ez meghatja őt és akkor már könnyebb lesz a jóra irányítanunk akaratát.

A tisztaságot ne tekintsük lukszos-dolognak. Megkívánják az egészségi szabályok is. De még több. Örömmel tölti el a beteget, fölemeli lelkét, és — annélkül, hogy észrevenné, — az erkölcsi tisztaság felé vonzza őt. Ha tisztántartjuk betegeinket, azzal bizonyos tiszteletet, figyelmet és gyengédséget árulunk el irányukban. Ezzel is gyarapítjuk érdemeinket. És amíg a helyiségek, ágyak és minden egyébnek tisztaságára ügyelünk, kérjük a jó Istent, adjon ugyanilyen benső tisztaságot e léleknek és tisztítsa meg a bűnök szennyétől.

Ne törődjünk betegeink szeszélyeivel. — Ilyenkor mentjük ki őket és gondoljuk meg, hogy e szegény embereket sohasem tanították jóra és erényre, vallásuk tanaiban is igen járatlanok. Legyünk nagy szánalommal irányukban, imádkozzunk az ilyen egyenlőtlen karakterekért és örüljünk, hogy türelmes elviselésükkel ilyen nagy nyereségre tehetünk szert.

Ne panaszoljuk el sem egymás közt, sem világiak előtt betegeink szeszélyeit. Ne is vétessük észre sem velük, sem másokkal. Mintha mi magunk sem vettük volna észre! Hiszen a jó Istenért dolgozunk.

Ha mégis itt-ott küzdelem és gyengeség fog el, csakis előljáróink előtt nyilatkozunk róla. Tőlük majd újból erőt és világosságot merítünk. De ezt is csak akkor tegyük, ha már az isteni Mesterhez folyamodtunk, aki mindenkor kész megadni az ő szolgálóinak, leányainak mindazt, amire hivatásuk gyakorlataiban szükségük van. Tanuljuk meg, hogy az ő isteni tervei szerint jól kiaknázzuk kincsünket.

Ne kívánjunk tőlük hálát. Az ápoló-nővérek úgyis többet kapnak, mint amennyit adhatnak. — Ne kívánjuk, hogy a betegek nagy hálaival legyenek irányunkban és hogy meghassa őket a mi figyelmünk. Elhithetjük, hogy miam-gunk többet kapunk ezzel, mint ők. És tényleg. Mi csupán anyagi támogatásban részesítjük őket és csak nagy nehezen sikerül némi segítő malasztokat kieszközölnünk számukra, üdvösségük elnyerésére. Míg mi, — akik a kegyelem állapotában vagyunk, — minden alkalommal növeljük és gyarapítjuk ezt a kegyelmet. Ha tehát ők köszönetet mondanak nekünk, bensőnkben inkább mi köszönjük meg nekik, hogy tehettünk értük valamit.

(Folytatjuk.)

Szent Vince gondolataiból.

Ne támaszkodjunk emberi szempontokra.

Minden bizalmunkat Istenbe helyezzük; mert, ha az emberekben bízunk, avagy a természet vagy gazdagság egynemely előnyére támaszkodunk, Isten visszahúzódik tőlünk és magunkra hágy.

Egyedül a jó Istent keressük, és ő szerez majd nekünk barátokat és minden egyebet, amire szükségünk van.

Mily boldogság csak azt akarni, amit Isten akar, nem tenni mást, mint amire az isteni Gondviselés módot és alkalmat nyújt, és nem bírni mással, mint amit Isten gondviselése adott!

Az Úr házának ékessége.

5. Az oltár maga.

Mivel megtörténhetik, hogy a kápolna renoválása vagy egyéb alkalommal az oltárt is megújítják avagy kicserélik, nem lesz fölösleges fáradozás, ha az oltár föllállítására vonatkozó fontosabb előírásokat is közöljük kedves nővéreinkkel.

Az oltár az a hely, amelyen áldozatot, az újszövetség áldozatát: a szentmisét mutatjuk be.

Tudjuk, hogy az édes Üdvözítő az utolsó vacsora asztalán mutatta be a legelső szentmise-áldozatot, amikor a kenyeret és bort saját szent testvé és vérévé változtatta át és Apostolainak nyújtotta. Az Apostolok is asztalon mutatták be a szent áldozatot. Később pedig, az üldözések idején, a katakombákban a Vértanuk koporsói szolgáltak asztal gyanánt a szentmise-áldozat bemutatásához.

Rége, a kereszténység első századaiban, az asztal-oltárok fából, a koporsó-oltárok kőből készültek. Ma tulajdonképpen kétféle oltár létezik. Elmozdíthatatlan, és hordozható oltárok. Ez utóbbiak lényeges része az oltárkő, amit vagy egy oltárépítménybe helyeznek, vagy akár csak egy asztalra tesznek, hogy rajta misézzenek. Kedves nővéreink kápolnáinak legnagyobb részében ilyen oltárkő van, faoltárba helyezve.

Az előírás szerint az oltárkő legalább akkora legyen, hogy az ostya és a kehely nagyobb fele elférjenek rajta. Minden oltárba vagy oltárkőbe Szentek ereklyéit, és pedig csontjait — s nem ruhaneműit vagy más egyebet — kell helyezni. A liturgikus előírás ugyan két Szentnek ereklyéiről beszél, akik közül legalább az egyik szent Vértanú legyen. A miséző pap ugyanis, amikor először csó-

kolja meg az oltárt, arra kéri Istent, hogy bocsássa meg bűneit ama Szentek érdemeiért, akiknek ereklyéi az oltáron vannak. Mindamellett az oltár vagy oltárkö érvényes fölszenteléséhez elegendő csak egy Vértanu ereklyéje is.

Az oltár vagy oltárkö megszentelése a püspöknek fenntartott szertartás, és csak a legújabb időkben adott a pápa vagy a Szentszék engedélyével a püspök is egyes papoknak is felhatalmazást, hogy oltárt vagy oltárkövet szentelhessenek.

Az oltárok a következő esetben vesztik el fölszentelésüket (execratio):

1. Ha hiányoznak belőlük az ereklyék.
2. Ha az ereklyéket tartalmazó üreget elzáró pecsétet feltörik, még akkor is, ha a feltörés után azonnal újból lepecsételték volna. Nem vesztik el azonban fölszentelését, ha a pecsétnek csak kis része tört volna le. Ez esetben bármely pap kiegészítheti a pecsétet.
3. Ha az oltáron nagyobb törés történik. Azonban ebben különbséget kell tennünk az elmozdíthatatlan és a hordozható oltárok között. Ez utóbbiak csak akkor vesztik el fölszentelésüket, ha maga az oltárkö két vagy több részre törik. Ha csak az oltáréptítmény törik össze vagy ég el, amelyben az oltárkö el volt helyezve és az oltárkö sértetlen maradt, akkor tovább is használható, mert hiszen ez a tulajdonképeni oltár.

Az oltár a kápolna emelkedettebb helyén álljon, s mindig páratlan számú (1—3—5) lépcső vezessen fel hozzá. A legfelső lépcső az oltárpadlózat. Ez legalább is 1.10 méter széles legyen, máskülönben nem végezheti el a pap rendesen a térdhajításokat.

Az oltár hossza legalább 1.70—1.80 méter legyen, szélessége pedig 65—70 centiméter. Magassága legjobban 95—96 centiméter, de egy méternél magasabb semmi esetre se legyen.

Amint a szentmise-áldozat Krisztus kereszthalálának emlékezete, úgy az oltár jelképezi a keresztfát, amelyen

Üdvözítőnk magát értünk feláldozta, de jelképezi magát Krisztust is.

6. Az oltárterítők.

Az Úr Jézus maga is fölterített asztalnál költötte el az utolsó vacsorát és szerezte a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Így az apostolokról is föltehetjük, hogy az élet kenyerét, az Oltáriszentséget fölterített asztalnál vették magukhoz és osztották szét a hívőknek.

Oltárterítőket nemcsak a tisztesség és tisztaság szempontjából használunk, hanem jelképes értelmük is van. Az oltárterítők azokra a gyolcskendőkre emlékeztetnek, amelyekbe Krisztus Urunk holtestét takarták.

Az oltárterítőkre vonatkozó előírás, hogy a fölszentelt oltárt először viaszos vászonnal (chrismale) kell befödni, és pedig a felső lap egész terjedelmében. Efölött még három vászonerítőt kell alkalmazni. Ezek közül a két alsó rövidebb, — lehet egy darabból is, de kettéhajtva — a legfelső pedig olyan hosszú legyen, hogy az oltár két oldalán a földig érjen le.

Az oltárterítőket használat előtt a püspöknek vagy egy általa felhatalmazott papnak kell megáldania. A megáldást elveszítik az oltárkendők, ha két vagy több részre tépik vagy vágják őket, ha a megáldott részhez nála nagyobb meg nem áldott részt varrnak, ha profán (nem egyházi) célra használnak avagy eladatnak.

Hogy az istentiszteleteken kívül portól és piszoktól óvjuk az oltárt, letakarjuk az oltártakaróval, ami bárminő anyagból és bármely színben is készülhet. Ezt nem is kell megáldatni.

Ha az oltárnak közönséges asztal alakja van, akkor elő van írva, hogy az előrészt valami díszesebb lepel, az antipendium takarja. A misekönyv előírása szerint az antipendium lehetőleg olyan színű legyen, amelyen színné a szentmise vagy egyéb szertartás. Ha ki van téve az

Oltáriszentség, mindig fehér legyen az antipendium, s amely oltáron ott őrzik a Szentséget, fekete antipendiumot ne alkalmazzanak.

Az antipendium bármely szövethől készülhet, és nem is kell megáldatni. A régiek aranyból, ezüstből, de leggyakrabban selyemből készítették, s nemcsak himzéssel, de képekkel is díszítették. Nincs szükség antipendiumra, ha az oltár koporsóalakú, s akkor sem, ha asztal alakú ugyan, de művészies és drága anyagból készült. Manapság mindinkább ritkul a használata és előállítására sem fordítanak többé annyi művészetet, mint régente.

Most még néhány szót az oltár környékéről. Szomorúan tapasztalja az ember, hogy olyan oltárok mögött, amelyek nincsenek a falhoz építve, nem egyszer üres virágcserepek, seprűk, törőruhák, sőt személtládák, stb. is éktelenkednek, még kedves nővéreinknél is, akiktől már sokkal tökéletesebb tiszteletet várna el az édes Üdvözítő, szentségi jelenléte iránt.

Az oltár mögött való hely éppoly szent, mint az oltár előtti. Ennélfogva tökéletes rend és tisztaság honoljon ott is, éppúgy, mint az egész kápolnában, mert lakása az Úr Jézusnak. Még ideiglenesen se hagyjunk ott semmi mást, mint legfeljebb a gyújtogatót. Minden egyéb dolgot, mint olajat, gyertyát, vázákat, cserepeket, stb. a kápolnától különálló helyiségben tartsunk.

A kedves nővéreink kápolnáiban és kivált az oltáron honoló tisztaság és csín élénk kifejezője, sőt fokmérője szívük-lelkük áhíthatának és annak a hitből élő szeretetnek, amellyel a közöttük lakozó édes Üdvözítő iránt viselnek. Akik még ezt a kiválóan nagy kegyelmet sem becsülik kellőképen, nem érdemlik meg, hogy a jó Jézus közöttük lakozzék.

Aronffy Ferenc

a m. t. m. á. igazgató.

Érnek a kalászkok szent hivatásunk mezején.

1. Adj nekünk, Uram, csodákat és Szenteket!

(Az Almanach 1928-i számából.)

Vajjon önhittség, mérészség-e az, ha a jó Istent arra kérjük, mutassa ki hatalmát és jóságát olyan esetekkel, amiket csodáknak nevezünk? Éppen nem. A Szentek is állhatatosan kérték ezt tőle, és ő bőkezűen hallgatta meg kérésüket.

De az a baj, hogy mi még nem vagyunk szentek! És föltesszük, hogy a jó Isten magasfokú éreynességük és nagy érdemeik miatt hallgatja meg annyi jóindulattal a Szentek kéréseit. Nálunk, persze, ellenkezőleg áll a dolog...

Nos, a jó Isten semmivel sem tartozik, még a leghősiesebb lelkeknek sem. Amit ad, azt ingyen adja, merő jóságában. És — amint a tapasztalat bizonyítja, — adományainál nem annyira az érdemekre tekint, mint inkább az alázatos és minden kételkedést kizáró bizalom az, ami megihatja isteni szívét. Menjünk el Lourdes-ba (Lurdba), és látni fogjuk!

Számítsunk csak minden határ nélkül végtelen jóságára, ne kételkedjünk hatalmában, és... kérjünk! „Annyit kapunk, amennyit reménylünk” — mondja kis szent Teréz. Reméljünk tehát sokat, és kapunk is sokat!... Reméljünk, minden remény ellenére!... A jó Isten csak bizodalmas hitünket teszi próbára... Kérjünk tehát, kitartóan.

Holmi vétkes bátortalság hatása alatt abba ne hagyjuk könyörgésünket. Nem tudhatjuk, melyik az az *Ave Maria*, amelyikkel végre betelik a mérleg, és megkaphatjuk az óhajtott kegyelmet. S talán éppen akkor van ez a

döntő pillanat, amikor csüggedni kezdünk! *Kérjétek és adatik nektek* (Máté 7, 7.), — mondja az örök igazság... Kérjünk tehát, hogy kaphassunk.

Kérjünk csodákat és Szenteket! Bizony, itt az idő, hogy lelkünk egész buzgóságával naponkint ismételjük azt a könyörgést, ami egy híres szónok, Plantier (Plantié) püspök, szívéit ihlette: „Adj nekünk, Uram, Szenteket!... Támassz Egyházadban Apostolokat, s adj nekik tűz-sziveket és vas-akaratokat!” Így jellemezte e nagy férfiú a Szenteket.

Hogy ilyen szent, apostoli vágyak ébredjenek bennünk is, hogy egész a mártíromságig elfeledjük enmagunkat, ahhoz nagy és nemes példákra van szükségünk. És ez a katolikus Egyháznak egyik indítóoka, hogy hőseit felmagasztalja. S amíg egyrésztől csodálatunk tárgyává teszi erőnyeiket, másrésztől a hívőket követésükre is buzdítja.

Mielőtt azonban megszentelné e nagy lelkek emlékét és az erények hiteles példaképeivé avatná őket, megvárja, amíg a jó Isten is aláírja népe bizonyosságát és a hatóságok rendkívül aprólékos vizsgálatainak eredményét. Csodákat kíván Isten eme szolgálóinak esedezésére. A csoda tehát Isten aláírása.

Csodákat kell tehát nyernünk, hogy Szentjeink legyenek, a szó kánoni értelmében.

Kérjünk tehát csodákat! Erre szólít fel bennünket az Egyház is.

Úgy tudjuk, hogy már a római Rítuskongregáció elé terjesztettek a csodák, amelyek *Boldog Lujza anyánk* közbenjárására történtek, hogy mielőbbi szenttéavatását kieszaközzöljék, s őt, mint szent Vince egyenrangú alapítótársát állítsák a Szeretet Leányainak társulata elé. Tiszteletreméltó *Labouré Katalin* nővér boldoggáavatási pöre is befejezéséhez közeleg.

Boldog János Gábor, az angyali Vértanu is csak azt várja, hogy két csodát kérjenek az ő esedezésére, hogy ezzel őt is a Szentek között tisztelhessek.

De Jacobis Jusztin, Abesszínia csodásan világító apostola, aki már életében is csodatevő volt, tehát az égben sem veszülhet el Istentől csodát kieszközölő erejét. Mellyükünk imádkozza ki a közbenjárására történő és a boldoggáavatásához megkívánt csodákat?

Sok rendkívüli imameghallgatást tulajdonítanak *Le Vacher (Lövasé) Jánosnak* is. Bárcsak siettetné boldoggáavatását az a közbenjárásába helyezett mind nagyobb és nagyobb bizalom!

Még több boldoggáavatási per is folyamatban van Rómában: A tudós és szentéletű *De Andreis Félixé*, aki az Egyesült Államokban volt a missióspapok első vizitátora. *Seton Erzsébet* asszonyé, aki ugyanott alapított női társulatát a Szeretet Leányainak társulatával kívánta egyesíteni. A gillotin alatt elvérzett *Rogue Péteré*, aki már anynyiak imáját terjesztette sikeresen Isten trónja elé. *Rutan (Rütán) Margit* nővére, ki a Dax-i szeretet háznak volt rettenthetetlen vértanu szolgálónővére. A Besançon-ban elvérzett *Martelet Bernát* lazarista atyáé. A tien-tsin-i Vértanuké, akik közül kettő lazarista atya: *Chevrier (Sevrié)* és *Ou (U)*, és tíz a Szeretet Leánya. Az Angers-i szűzies Vértanuké: *Marianna* és *Ottília* nővérek, akik ott a Mártírok-mezején agyonlövettek. A pekingi boxerlázadás áldozataié, akik között szintén három missióspap volt, és *Durando Józsefé*, aki Turinban volt házfőnök. *Gallois (Galloá)* és *Guinand (Ginan)* lazarista vértanuk előkészítő pörét már szintén megindították.

Gondolhatnánk azonban másokra is. *Montmasson (Monmasszon)* lazarista atyára és *Francillon* testvérré, akiket Algeriában az ágyú torka elé állítottak, úgyszintén *Canduglia* és *Montel* kínai vértanu-testvéreinkre is.

Guibert kardinális igen szeretné, ha *Rendu (Randü) Rozália* nővér perét is megindítanák. És a szentéletű *Devos anya* nem érdemelne-e meg szintén, hogy kiemeljék a feledés ama homályából, amibe csupán hősies alázatában temetkezett? És csak nem régiben jelentett egyik kínai missióspap-testvérünk egy egészen rendkívüli esetet és

imameghallgatást, amit boldog emlékü Fiat atya közbenjárásának tulajdonítanak.

Szent Vince gyermekei, a rájukbizottak és mindazok, akik szent Vince családja és művei iránt érdeklődnek, íme, itt vannak előttünk kiváló szószólóink! Hívjuk őket segítségül, és bizalmunkat majd nagyszerűen jutalmazza meg!

Kérjete, és adatik nektek!

2. Kis leányok néger internátusa Kongóban.

(Az Almanach 1928. számából.)

Vége a vakációnak. Középfrikában levő, Nsona Mbata nevű katolikus misszió leánykái már egy hónap óta családjuknál tartózkodnak egy-kettőt kivéve, akik túlmessze laknak ahhoz, hogy az utat baj nélkül megtehessék.

Ma, január 5-én, van az a nevezetes nap, amikor vissza kell térniök a misszió leánynevelő intézetébe.

Odahaza, Európában, vajmi közönséges dolog az intézetbe való visszatérés. Aki egynek szemtanuja volt, valamennyit el tudja képzelni. S elég csak visszaidéznünk talán már elég távoli gyermekkorunk emlékeit, hogy újra átéljük az ily napoknak érzéseit.

De Kongó-ban egészen más dolog az, és — kivált, ha első ízben látjuk, — szinte megragad poétikus és festői voltával.

A nővérek kimennek arra a kis fensíkra, amelyen a Misszió elég kezdetleges épületei emelkednek, és várják drága kicsinyeiket. És csakugyan. A Nsona Mbata misszió felé vezető valamennyi úton fel-feltűnik egy kis fekete, siető csoport: az ő gyermekeik.

Nincsenek velük szüleik, hogy elkísérjék. Se kocsis, de még autó sem, hogy elhozza az intézeti növendékek málháját. Nem. Kongóban minden sokkal egyszerűbben megy végbe. Mindegyik faluban összejönnek a leánykák, és katekétájuk kíséretében útnak indulnak a Misszió felé. Kelengyjük nem valami gazdag. Egy-egy kis batyuból áll csupán, amit csodálatos ügyességgel hordanak a fejükön. Bátran lépkednek a kis leányok és legkevésbé sem panaszkodnak a fáradtság miatt, pedig egyik-másiknak ugyan-csak hosszú utat kellett megtennie.

Mihelyt észreveszik a rájuk várakozó nővéreket, futásnak erednek, s — amily gyorsan csak bírják apró lábakkal, — úgy sietnek hozzájuk. A kis batyu azért nem veszi el az egyensúlyt.

A nővérekhez érve, boldogan veszik őket körül. Töklakodnak, csak hogy jobban láthassák, hozzájuk simulnak, csókolgatják kezét, szentolvasóját. Szeretetük irántuk ugyanis nagy tisztelettel, mondhatni, szinte csodálattal párosul.

Ezek a jó kis leányok igazán boldogok, hogy ismét visszatérhettek a Misszióba. Lehet, hogy sirtak egy kissé, amikor megváltak szüleiktől, mert Kongóban nagyon fejlett a családi érzület, és az ottani gyermekeket éppúgy becézik és kényeztetik szülőik, mint akármelyik európai gyermeket. Most azonban, már fölszáradtak a könnyek és csupa öröm sugárzik kis fekete képükön, hogy újból láthatják a nővéreket és egymást.

A régiek, akik tavaly is itt voltak, egynek kivételével mind itt vannak már. Hoztak magukkal kis barátnőket is, „újakat”; akik előtt eldicsekedtek, milyen jó ott a Misszióban, milyen érdekes a tanulás és, talán, hogy milyen jők a nővérek.

Kis holmijukat hamar behordják a hálóterembe. Ott, persze, egészen el vannak ragadtatva a szünidő alatt történt gyarapodásoktól. Megcsodálják és mindjárt ki is próbálják az új, fehér gyapjutakarókat, amiket kiki a helyén talált. Beszélnek, beszélnek, hiszen annyi mondanivalójuk

van! Nem is vet véget ennek az élénk csevegésnek más, mint az estiima.

Egész szívéből megköszönik a jó Istennek mindazt a jót, amit a nap folyamán reájuk árasztott. Neki ajánlják az éjt, s azuián — a nagy csendességben — békésen elpihennek a kis négerkék és talán arról álmodnak, hogy egy szép fehér Angyal takargatja be őket szárnyaival.

Aludjatok csak békében, ártatlan kis gyermekek. Holnap reggel újból fölkelt majd a szép Angyal, hogy megkezdjétek a tanulás mindennapi munkáját.

A Kongó-beli intézeti élet egy kissé különbözik az európaiótól. De azért egyik-másik európai kislány nagyon hamar beleszoknik az itteni életrendbe is. Lássuk csak a kongói napirendet.

A gyermekek félhatkor kelnek, s a közeli patakban megmosdanak. Visszajövet szentmisét hallgatnak a Missió templomában, utána pedig ugyanott, katekizmus-oktatásban részesíti őket a katekéta.

A templomból hazajövet, hozzáfognak napi étük elkészítéséhez. Néhány téglára helyeznek egy kezdetleges cserépfazék-félét és tüzet gyújtanak alatta. Azután összekevernek rizst, kölest és a földből kiszedett sok rovar és esőkukacot, s azt vízzel kásává főzik.

Nagyon szeretnek így főzögetni, mi meg annál nagyobb kedvveléssel szemléljük őket, mert különleges ételüket nem kell velük megosztanunk. Étkezésük nincs meghatározott órához kötve. De, akárcsak egynémelyik európai gyerek, egésznap majszolnak és ropogtatnak valamit, mert mindig éhesek. Az európai ételeket azonban megvetik az egyetlen húson kívül, amiért majd meg bódulnak, annyira szeretik.

Busás reggelijök után iskolába mennek. Nagyság szerint a puszta földön ülve, figyelemmel, nagy figyelemmel hallgatják az oktatást. Rendkívüli szorgalommal készítik el feladataikat, és szinte hallatlan erőfeszítéseket tesznek, hogy jól írják meg leveleiket, s méginkább, hogy helyesen olvassák fel. Mert a kis néger nagyon nehezen ejti ki az N, R és kivált az Ü hangot.

Talán nem is kell mondanunk, hogy az iskola kint van a szabad ég alatt. Sokszor megtörténik, hogy kis fekete babáikkal hátukon, mamák is végighallgatják az oktatást. Nekik ugyanis sohasem sietős a dolguk, mert háztartásuk nagyon egyszerű.

A gyermekek előadás után, feltizenegyötől feltizenketőtől, munkálgatják a földet, amibe majd a kölest vetik el. Azután ebédelnek, és 2 óráig lepihennek. Akkor újból iskolai előadás egészen félőtig, s utána még egy órai földmunka. Ezután elkészítik vacsorájukat, elvégzik az estiimát, és félkilenckor nyugovóra térnek.

A kis kongóbeliek nagyon tudnivágyók és nagyon csodálkoznak minden újdonságon. Egy taliga működésbehozatala első ízben nagyon megfélemlítette őket. Ki tudja, miféle démont sejtettek mögötte! És micsoda riadalom és ijedelem volt akkor, amikor Belgiumból mozgatható kartonbábuk érkeztek számukra, és jutalomból megkapták! Biztosra vették, hogy a bábu tagjait mozgató zsinór megvan bűvölve. Kedves nővérünk egész ékesszólására szűkség volt, hogy a kis fekete had legbátrabb tagját rábírija, hogy ő maga végezzen gyakorlatokat az ártalmatlan pojá-cával.

És még valamit elmondok a Nsona Mbata missió leánynövendékeiről.

Szeretetteljes európai keresztények többeket örökbe fogadtak már a Missió 120 leánykaja közül, s évi 200 frankot fizetnek neveltetésükért. E nagylelkű keresztyszülők viszonzásul minden évben megkapják kis pártfogoltjaik fényképét, és értesítjük őket előmenetelükről. S milyen vigasztaló gondolat az rájuknézve, hogy egy gyermek keresztény neveltetéséhez s így lelki üdvösségének eléréséhez ily módon hozzájárulhatnak! És látnak csak, hogy odalenn, a fekete iskolában, a kis Márta, Mária, Ágnes, Teréz mennyire törik magukat, hogy megtanulják a francia írást és nemsokára már ők maguk adhassanak hirt előmeneteleikről belga keresztanyáiknak! Kis szomszédai pedig szomorúan és csodálkozva nézik őket.

Miért ne lehetne nekik is olyan jóságos keresztanyjuk, akit szerethetnének s akiért mindennap imádkozhatnának? Hogy miért nem, azt önök mondják meg nekik!

N. N. nővér,
a szeretet leánya.

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

3. Dicső napok, súlyos napok.

(Folytatás.)

Egy más alkalommal, Etienne, a városból hazajövet, azt látja, hogy a csőcselék mind nagyobb tömegben csoportosul a Sèvres-utcai missióház előtt. Szavaikból és viselkedésükből azt is megtudja, hogy az újonnan fölszentelt kápolnájuk homlokzatára helyezett keresztet akarják leverni.

Hirtelen elszántsággal elébük lépett. Nyugodt, de erélyes hangon vonja őket kérdőre. Mi jögon merészelik megtámadni másnak tulajdonát és bántalmazni megváltásunk eszközét?— S amíg a csőcselék meglepetésében tétován vesztegel, azalatt Etienne már a kerületi rendőrségen jár és sürgős védelmét kéri. Meg is jelenik a helyszínen azonnal egy rendőr-osztag és szétszórja a keresztgyalázó tömeget.

Sokszor látták őt az ő kedves barátjával, Aladel úrral együtt, amint világi öltözetben, áruhában járták be Párizs utcáit; belevegültek a lázongó tömegekbe és ezerféle veszélynek tették ki magukat csak azért, hogy kikémlelhessék a helyzetet és megállapíthassák, miféle biztonsági és óvóintézkedésekre van szükség szent Vince kettős családja érdekében.

Etienne-nek különösen a szíven feküdt a főváros különböző intézeteiben elhelyezett Szeretet Leányainak sorsa, mert jól ismerte azokat a veszélyeket, amelyek fenyegették őket e forrongó időkben. Mindenképen segítségükre volt, bátorította, vigasztalta őket.

Amikor leghevesebben tombolt a vihar s amikor legkevésbé várták, hirtelen a nővérek között termett, mint a béke és reménység küldötte. S miután megnyugtatta a lelkeket és jóságos szavaival megerősítette a szíveket, tovább sietett, hogy más nővér-intézetekben is helyreállítsa a nyugalmat és felélessze a már-már tünező bizodalmat.

Sokat gondolt a jó Quélen érsek úrra is, aki méltósága fényében annyi jóindulattal viselletett irányában és szent Vince gyermekeit oly sok jótéteményben részesítette. De mostani rejtekhelyét még legjobb barátai előtt is titokban tartotta. Etienne sokáig hiába kutatott utána. Végre fölfedezte. Azonnal kéréte, hogy fogadja őt, s a legnagyobb óvatossággal, titokban meglátogatta.

„Nos, kedves Etienne uram, — szólította őt meg az agg főpásztor — látja-e, hogyan bánik el velünk szent Vince?” — „Hát már elfeledte volna, méltóságos uram, — válaszolá Etienne, — amit a szent Ereklýék átvitele napján mondott nekem: *Kész az én szívem!* — Nem, kedves barátom, nem feledtem el. A jó Isten már régóta előre sejtette velem mindazt, amit most az ő szent nevéért szenvednem kell. Az ő kegyelmével alázatos megnyugvással fogadom el a szenvedés kelyhét, s ma még inkább, mint valaha, teljes szívemből mondom: *Kész az én szívem!*”

Néhány hónap mulva ez első találkozás után Etienne úr újból fölkereste az érseket Aladel úr kíséretében. Résztelenen közölték vele azokat a természetfölötti eseményeket, amelyek szent Vince családjában történtek. A boldog-ságos Szűz megjelenése volt az a Csodás-érem alakjában. Az akkori társadalmi rend teljes felborulása idején, mint egy égi szivárványként jelezte ez a közeli békét a vihar után.

Az érsek úr a legélénkebb érdeklődésekkel hallgatta

ezeket a jelentéseket és szívesen engedélyezte, hogy a Jelenés alakjában érmet veressenek. Még arra is megkérte Etienne urat, hogy az elsőket hozza el neki.

Nem beszélünk itt bővebben eme rendkívüli eseményről, hiszen kedves olvasóink jól ismerik a boldogságos Szűz megjelenésének, az érme gyors elterjedésének és a nyomukban járó rendkívüli kegyelmeknek történetét. Etienne úr különben is csak másodlagos szerepet játszott benne, mert Aladel úr kapta magától a szent Szűztől a megbízást, hogy érmeket veressen az adott utasítás szerint.

Azt azonban meg kell említenünk, hogy ezeket az égi kegyelmeket szent Vince minden gyermeke biztos jeleül vette annak, hogy a szeplőlelen Szűz egész különös pártfogásába veszi majd őket.

És tényleg. A Missiótársulat ettől az időponttól kezdve gyarapodott és erősödött annak dacára, hogy sok külső nehézséggel kellett megküzdenie és oly súlyos belső krízisen ment át, amely majdnem romba döntötte.

A Szeretet Leányainak társulatára nézve pedig ez a kitüntető kegyelem szinte jeladás volt arra, hogy csodálatos módon felvirágozzék. A szentséges Szűz megjelenésével megszentelt szerény kápolna ezentúl a legkiváltságosabb szentélyekkel állhat egy sorba. E szent hely ellenállhatatlan erejétől vonzatva, a keresztény szűzek megszámlálhatatlan csoportjai tódulnak ide, hogy Mária örökös tekintete alatt magukra öltsek a szegények szolgálóinak ruháját. S a szeretetnek ez a rettenthetetlen serege ezután elárasztja a legtávolabbi országokat is, és önfeláldozásának hősiességével az Egyház örömeinek és az egész világ csodálatának tárgya lesz.

(Folytatjuk.)

Kérdések - Feleletek.

Sokszor előfordul, hogy egy nővér csak úgy nyerheti vissza egészségét, ha orvosi műtétnek veti magát alá. Ő azonban irtózik ennek még a gondolatától is. Mi tehát a kötelessége? Nyugodt lelkiismerettel utasíthatja-e vissza a műtétet, azzal a kijelentéssel, hogy inkább meghal? S az előjárók kényszeríthetik-e őt a műtét elfogadására?

Senki sincs lelkiismeretben kötelezve arra, hogy élete megmentése vagy egészsége helyreállítása céljából orvosi műtétnek vesse alá magát, hacsak nem valami csekélyebb dologról, például egyik ujjának levételéről volna szó. Viszont, engedelmeségi fogadalma erejével sem kényszeríthetnek senkit az előjárók, hogy operáltassa meg magát. De, mint minden más esetben, úgy ebben is kérdést intézhetünk előjáróinkhoz, s azok tanácsolhatnak, de nem parancsolnak ránk.

Mindamellettt nem volna-e sajnálatos dolog megfosztani a Társulatot és a szegényeket azoktól a hasznos szolgálatoktól, amiket talán még évek hosszú során adhatna e nővér, csak azért, mert irtózik az operáció gondolatától?

Kedves tanítónővéreink figyelmébe!

A Budapest-és Környéki elemi iskolák részére, kérjük, ne siessenek az olvasókönyvek megrendelésével.

A királyi tanfelügyelő urak ugyanis felszólították a budapesti iskolák nővéreit, hogy inkább az állami nyomda olvasókönyveit használják, mert az a budapesti iskolák részére külön olvasókönyvet adott ki.

Minthogy azonban ezt nem tehetjük, mert ezek a könyvek katolikus iskolák részére nem engedélyezettek, felkértük a Szent István Társulat vezetését, adjon ki külön olvasóköny-

vet a Budapest-és Környéke katolikus iskolái részére. A Szent István Társulat igazgatósága meg is ígérte, hogy azonnal munkába veszi és hacsak lehet, szeptemberig el is készítteti az olvasókönyvet Budapest-és Környéke katolikus iskolái részére.

Érdeklődjenek tehát majd, kedves nővéreink, elkészül-e a könyv, és aszerint rendeljenek.

A Lujza-nyomdának nagyon jó szolgálatot tennének a kedves nővérek, ha lehetőleg posta fordultával egy levelező lapon értesítenék, hogy a jövő iskolai évre számíthatunk-e ismét irkarendelésükre. Alázattal kérjük jelezzék azt is, hogy körülbelül milyen (hány lapos, diktandó-számtan-magyar voualozásu) füzeteket fognak rendelni. Legjobban ajánljuk az ötven lapos füzeteket és a rajzfüzeteket, rajzbetéteket.

Szünórák.

Túlbuzgóság.

Vendégek érkeztek. Főtisztelendő apát urunk, brassói menekült, két brassói nővérnek kért nálunk szállást, addig, míg hazautazhatnak. A fiatal nővérek persze, buzgózkodtak a csomagok körül. Az egyik pinciny nővér jókora csomagot ragad meg, és könnyedén szalad vele befelé. Meglátva ezt az apát úr, megsajnálja s utánasiet, hogy elvegye tőle a csomagot. A nővér azonban futni kezd fölfelé, s végre is mindketten futva érték el az emeletet.

Ezalatt újabb kocsizörgés hallatszik; beszéd, kérdezősködés, nehéz léptek. Egyszerre csak azt látjuk, hogy a kocsis megragadja a fentemlített hatalmas csomagot, s szó nélkül viszi lefelé. Kisült, hogy a nagy buzgóságban még a lovak útravalóját is fölcipeltük.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM.

1928.

3. SZÁM

TARTALOM: A Szentlélek Szűz Máriában. — Szent Vince gondolataiból. Öltük fel Jézus Krisztus szellemét. — Arrasi Vértanu-nővéreink. — A betegek. III. Betegeink lelkét is gondoznunk kell. — A népiskolai természetrajz régen és ma. — Érnek a kalászok szent hivatásunk mezején. 3. A magyar Szeretet-hölgyek Egyesülete tiz éves. — 4. A Csodás-érem Társulata a falvakon. — Etienne Ker. János életrajza. — 4. Lelki atyaság.

A Szentlélek Szűz Máriában.

(Nagyontisztelendő Inghelin (Enslén) anyától.)

Május havát, amelyet különösebben a szent Szűz tiszteletének és a pünkösdi ünnepekre való előkészületnek szentelünk, Mária gyermekei és mindazok, akik az isteni szeretetnek magasabb foka után vágyódnak, lelki összedettségben és hűségben töltsék el.

De mit tegyünk mi, a Szeplőtelen Szűz kiváltságos leányai? Mi, akiket az ő tiszteletének terjesztésével és azzal a küldetéssel bízott meg, hogy az ő hatalmas pártfogását a lelkek javára kihasználjuk? Mit tegyünk mi, akiket a jó Isten egész különös módon a szeretet életére hívott meg?

Nem gondolják-e nővéreim, hogy ezt a hónapot szinte magától értetődőleg égi Anyánk közvetlen közelségében kell töltenünk, hogy megtanuljuk tőle, miképpen készülhe-